

Arrest

nr. 234 499 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY, en van attaché B. VAN DEN HAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Op 21 december 2018 doet de verzoekende partij samen met haar vijf minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming in België. Op 15 januari 2019 dient zij dit verzoek in.

1.2 Op 13 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 16 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaarde een zigeuner te zijn met de Iraakse nationaliteit. U werd geboren in Bagdad op (...)/1984. U trouwde met S(...) en kreeg met haar vijf kinderen: H(...) (°(...)/2006), Z(...) (°(...)/2007), M(...) (°(...)/2014), Y(...) (°(...)/2014) en Mu(...) (°(...)/2015). U leefde samen met uw gezin in Al Kamalya, waar u echter geen eigendommen had en daarom veel moest rondtrekken. In 2015, 7 dagen na de geboorte van uw jongste zoon, heeft uw vrouw u verlaten. Omwille van de discriminatie tegenover zigeuners in Irak, besloot u om samen met uw vijf kinderen het land in datzelfde jaar te verlaten.

U kwam via Turkije een eerste maal aan in Griekenland, ergens eind 2015, waarna u verder reisde naar Duitsland. U diende in Duitsland een verzoek in tot internationale bescherming dat werd afgewezen. Na drie maanden in Duitsland te hebben verbleven, werd u gerepatriëerd naar Irak. U verbleef een week op de luchthaven, alvorens naar Erbil te reizen (Koerdistan) van waaruit u opnieuw via Turkije naar Griekenland ging. Ditmaal ging u te voet naar Oostenrijk. In Oostenrijk diende u een verzoek in tot internationale bescherming op 08/02/2016. Ook dit verzoek werd echter afgewezen en u werd opnieuw gerepatriëerd naar Irak op 4/11/2016. Niet veel later ondernam u een derde poging om naar Europa te komen, opnieuw via Turkije naar Griekenland, en diende u een verzoek in tot internationale bescherming in Griekenland zelf op 01/01/2017. Ditmaal werd uw verzoek goedgekeurd en ontving u een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

U verbleef eerst twee of drie maanden in vluchtelingenkamp Moria op Mytilini. Daarna verbleef u ongeveer twee maanden in een ander vluchtelingenkamp, Khartaba, en daarna vestigde u zich in Athene. In Athene verbleef u in de kelder van een appartementsgebouw dat u werd toegewezen door de VN. De situatie van u en uw kinderen in Griekenland was echter slecht. Uw kinderen konden niet naar school gaan en u was afhankelijk van gratis voedselbedeling in een restaurant in de buurt. Nadat u uw erkenning kreeg in Athene, werd u gezegd dat u het huis binnen twee dagen diende te verlaten. U trok samen met uw kinderen naar een kraakpand in de buurt, waar de levensomstandigheden nog slechter waren. Na ongeveer een maand in het kraakpand verbleven te hebben ontmoette u de smokkelaar A(...) M(...) die uw vliegtickets naar België regelde. U reisde met uw Griekse paspoort met het vliegtuig naar België en kwam hier aan op 13/12/2018. Op 15/01/2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielinstanties.

In februari 2019 trok u naar Oostenrijk waar u voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming indiende. Nog geen twee weken later werd dit verzoek echter weer afgewezen en besloot u terug te keren naar België en daar de procedure af te wachten.

Ter staving van uw asielmotieven en identiteit legt u de volgende documenten neer: uw Iraaks nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote; uw Iraaks paspoort en die van uw kinderen; het vonnis van de Iraakse rechtbank ivm het hoederecht over uw kinderen; uw voorlopige identiteitskaart uit Oostenrijk en die van uw kinderen; de vliegtickets van uw verschillende repatriëringen naar Irak; documenten uit de Oostenrijkse asielprocedure van 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het "Eurodac Search Result" van 21/12/2018 en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Vooreerst wordt vastgesteld dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt over uw vermeend onvermogen om uw Griekse identiteitsstukken voor te leggen. U verklaart immers dat u uw Griekse identiteitsdocumenten heeft afgegeven aan uw smokkelaar en vriend A(...) M(...), omdat die deze voor u in bewaring wilde nemen zodat u ze niet kon kwijtspelen (CGVS p.9). Recent neemt A(...) M(...) echter zijn telefoon niet meer op waardoor u uw documenten niet kunt terugvragen (CGVS p.9). U weet echter zelf niet waarom A(...) M(...) uw documenten voor u wou bewaren (CGVS p.10) en het is ook onduidelijk waarom u überhaupt een smokkelaar nodig had om naar België te komen terwijl u met uw geldig vluchtelingenpaspoort met het vliegtuig reisde. Het hele verhaal rond uw ontbrekende Griekse identiteitsdocumenten klinkt dan ook erg onwaarschijnlijk en tast reeds uw algemene geloofwaardigheid aan.

Wat betreft uw motieven ten aanzien van Griekenland, werpt u vooreerst de algemene veiligheidssituatie in Griekenland op. U spreekt over een onveilige situatie voor uw kinderen omwille van het drank- en druggebruik op straat (CGVS p.19). U laat het echter na om in casu een individuele vrees aan te tonen en verklaart integendeel zelf nooit problemen te hebben gehad die gerelateerd zijn aan drank- en drugsgebruikers (CGVS p.19). U spreekt wel over enkele concrete incidenten met Griekse staatsburgers en vluchtelingen. In verband met problemen met de Griekse bevolking vertelt u over een incident waarbij uw zoon in een park in Athene wilde spelen met een kleine, loslopende hond van een Griekse burger en daarop door deze hond gebeten werd in het aangezicht (CGVS p.13), over enkele racistische Grieken die het niet konden verdragen dat u voorrang kreeg in de rij bij de voedselbedeling (CGVS p.14) en over Grieken op de markt die u zeiden dat u daar geen staanplaats had toen u tweedehandsspullen wilde verkopen die uzelf had gevonden in een spullenhulpcontainer (CGVS p.15). Wat betreft het eerste incident met de hond gaat het over een betreurenswaardig ongeval zonder dat hierin sprake is van enige intentionele bedreiging in hoofde van de eigenaar van de hond ten aanzien van uw zoon of u. Wat betreft het tweede incident blijkt het om enkele racistische individuen te gaan die geenszins de gehele Griekse maatschappij vertegenwoordigen, integendeel, u verklaart zelf dat u beschermd werd door het personeel van het restaurant (CGVS p.14) en over het algemeen op heel wat hulp kon rekenen van uw Griekse burens (CGVS p.12). Uit het gegeven dat een deel van de Griekse bevolking zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vluchtelingen, kan dan ook niet geconcludeerd worden dat het overgrote deel van de Griekse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Griekse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden bieden aan vluchtelingen die op het Griekse grondgebied verblijven. Wat betreft het derde incident waarbij Griekse verkopers u misgunden dat u tweedehands goederen te koop zou aanbieden op hun markt, bestaat de mogelijkheid dat de intentie van deze verkopers om u te verjagen ten dele of geheel discriminatoir zou zijn gemotiveerd. Uit uw verklaringen blijkt echter verder dat u zelf ook geen vergunning had en verder dat de ter plaatse gekomen autoriteiten alleszins niet discriminatoir zijn opgetreden gezien u zelf verklaarde dat de politie zowel uw goederen als de goederen van de Griekse verkopers in beslag had genomen bij gebrek aan verkoopvergunning van zowel u zelf als deze Grieken (CGVS p.15). Uit deze vaststellingen blijkt dan ook duidelijk dat, voor zover in casu sprake is van discriminatie, deze hoegenaamd niet dusdanig omvattend zou zijn dat deze dient te worden gelijkgesteld met vervolging. Naast dit alles werpt u ook een probleem op met een andere vluchteling. Concreet vertelt u over één incident waarbij een Syriër u op straat aanviel louter omwille van het feit dat u een zigeuner bent (CGVS p.14). U heeft echter nooit een klacht ingediend tegen deze man (CGVS p.14) en verder heeft u ook geen andere problemen met vluchtelingen gehad (CGVS p.14). Een eenmalig incident met een vluchteling, waarbij u niet eens bescherming heeft gezocht bij de Griekse overheid, is uiteraard geenszins voldoende om aanleiding te kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van Griekenland.

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan ten slotte het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde u geen werk te hebben gevonden, geen huisvesting, geen school voor uw kinderen en onvoldoende medische hulp voor één van uw dochters.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft het gebrek aan werk verklaart u dat u nergens werk kon vinden (CGVS p.17). Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat dit te wijten was aan twee redenen. Enerzijds omdat u geen opvang had voor uw kinderen en hen niet alleen kon laten terwijl u ging werken (CGVS p.17), anderzijds omdat er in het algemeen geen werk is in Griekenland, zelfs niet voor Griekse staatsburgers (CGVS p.17). Beide oorzaken zijn echter louter socioeconomisch van aard en, hoewel het CGVS erkent dat de economische situatie in Griekenland moeilijk is, houden deze redenen geen verband met de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft het gebrek aan huisvesting verklaart u dat u tijdens uw verblijf in Athene door de VN werd ondergebracht in een Grieks appartementsgebouw, totdat u uw erkenning kreeg en u een maand voor uw vertrek naar België het appartement verplicht moest verlaten (CGVS p.12). U bevindt zich in dit verband in een kwetsbare positie omdat u een alleenstaande vader bent met vijf kinderen, waar het CGVS rekening mee heeft gehouden in zijn beoordeling. Dat u zelf verantwoordelijk werd gesteld voor het vinden van huisvesting na uw erkenning, houdt op zich geen enkele vorm van onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. U verklaart echter zelf dat u geen enkele huisvesting heeft gezocht behalve dan het kraakpand waarin u de laatste maand voor uw vertrek verbleef (CGVS p.15). U heeft zich bovendien nergens geïnformeerd naar de sociale voordelen of uitkeringen waarop erkende vluchtelingen in Griekenland recht hebben (CGVS p.16) en bent al na minder dan een maand na het ontvangen van uw Griekse papieren verder gereisd naar België (CGVS p.15). Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat u geen enkel bewijs levert van pogingen om zelfstandige huisvesting te zoeken en een leven op te bouwen in Griekenland, waardoor u ook niet aannemelijk kan maken dat Griekenland systematisch zou falen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming. Volledigheidshalve kan ook gewezen worden op het feit dat u net omwille van uw profiel bepaalde voordelen genoot in Griekenland. Zo kreeg u een financiële toelage tot aan de levering van uw Griekse identiteitsdocumenten van 400 euro per maand (CGVS p.16), voorrang bij de gratis voedselbedeling in een naburig restaurant (CGVS p.14), materiële hulp van Griekse burgers in de vorm van voedsel en een televisie (CGVS p.12) en zelfs hulp met uw kinderen van andere vluchtelingen zoals enkele Afghaanse vrouwen (CGVS p.14). Het feit dat er van u na uw erkenning verwacht werd op eigen benen te leren staan, houdt dan ook geen vorm van discriminatie of onredelijke behandeling in die aanleiding zou kunnen geven tot de toekenning van een vluchtelingenstatus in België.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot scholing voor uw kinderen verklaart u dat geen enkele school uw kinderen wou inschrijven nadat ze hoorden dat u vluchteling was en men u steeds vertelde dat de scholen volzet waren (CGVS p.17-18). U verklaart echter zelf dat u geen enkele juridische stappen heeft ondernomen tegen deze vermeende weigering tot schooltoegang voor uw kinderen, en dit zelfs ondanks het feit dat u gratis toegang had tot een advocaat die u reeds hielp met andere juridische zaken (CGVS p.18). Bovenstaande incident is dan ook geenszins voldoende om te doen besluiten dat u op dusdanige

systematische wijze gediscrimineerd werd als vluchteling in Griekenland dat deze discriminatie gelijkgesteld zou kunnen worden aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft het gebrek aan medische zorg vertelt u over het feit dat uw dochter heel zwaar snurkt en daarvoor onvoldoende behandeld werd in Griekenland (CGVS p.13; p.18). Toch blijkt uit uw verklaringen dat zij in Athene wel werd geopereerd aan haar neus en aan haar amandelen om deze kwaal te verhelpen (CGVS p.18). Volgens u was deze operatie echter mislukt en vreest u nog steeds dat zij gaat stikken in haar slaap (CGVS p.18). Wanneer u gevraagd wordt of u hiervoor al medische hulp heeft gezocht in België, antwoordt u ontkennend, hetgeen een sterke aanwijzing is voor de ernst van deze medische problematiek, gezien u op het moment van het interview al bijna een jaar in België verblijft. Bijgevolg kunt u geenszins aantonen dat u of uw kinderen basishulp en medische zorg werd geweigerd tijdens uw verblijf in Griekenland.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw Iraaks nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, uw Iraaks paspoort en die van uw kinderen, en het vonnis van de Iraakse rechtbank ivm het hoederecht over uw kinderen vormen allen bewijs van uw herkomst en identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw voorlopige identiteitskaart uit Oostenrijk en die van uw kinderen, de vliegtickets van uw verschillende repatriëringen naar Irak en de documenten uit de Oostenrijkse asielprocedure van 2019 getuigen van het feit dat u reeds sinds 2015 verschillende asielprocedures heeft doorlopen in andere Europese lidstaten, maar hebben geen verder geen betrekking op uw verzoek tot internationale bescherming in België.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak. (...)

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. Op de map die het administratief dossier bevat, is ook uitdrukkelijk de vermelding “geen nota” aangebracht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

In hoofddeorde vraagt de verzoekende partij te worden erkend als vluchteling en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Nog in ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en in uiterst ondergeschikte orde, zo de Raad niet kan beslissen op basis van het dossier, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

3.2.1 De bestreden beslissing betreft een beslissing waarin de commissaris-generaal het verzoek van de verzoekende partij om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart, omdat zij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, zou genieten. Deze beslissing is gestoeld op artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en dat aangeeft waarom het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3°. Hij moet hierbij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzetten die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (de zogenaamde Procedurerichtlijn), dat luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;”

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3° bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (*cf.* Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 108-109).

Gelet op het bovenstaande kan dan ook niet worden betwist dat de kernvraag is of de verzoekende partij in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet.

3.2.2 In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal in dit verband het volgende: *“Op basis van het “Eurodac Search Result” van 21/12/2018 en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland.”*

Wat de verklaringen van de verzoekende partij betreft, blijkt uit het administratief dossier (map DVZ, stuk 15, verklaring DVZ, vraag 22) dat zij op 24 juli 2019 aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij op 4 november 2016 in Oostenrijk en begin 2017 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij stelt vervolgens dat deze verzoeken werden afgewezen. Met betrekking tot Oostenrijk antwoordt zij niet concreet op de vraag wanneer het besluit genomen werd, maar verklaart zij dat ze haar wilden terugsturen naar Griekenland, dat ze haar een negatieve beslissing hebben gegeven en dat ze haar naar Irak hebben gestuurd. Met betrekking tot Griekenland verklaart de verzoekende partij dat het besluit begin 2018 werd genomen, dat zij een paspoort en verblijfsvergunning heeft, maar dat ze deze bij een vriend achtergelaten heeft en ze haar vriend niet kan contacteren. In antwoord op vraag 25 in hetzelfde stuk 15, vraag die betrekking heeft op het ontbreken van andere persoonlijke documenten, herhaalt de verzoekende partij dat zij een Grieks paspoort heeft. Op deze plaats wordt ook melding gemaakt van *“vluchtelingenkaarten van uit Oostenrijk”*. Deze zinsnede werd geel gemarkeerd en in potlood werd *“=statuut”* bijgeschreven. Daarnaast blijkt dat de verzoekende partij op 25 november 2019 (map CGVS, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud) in het onderdeel ‘personalia’, subonderdeel ‘identiteit’ aan de commissaris-generaal verklaarde dat zij in Duitsland, Oostenrijk, drie keer in Griekenland en dan in België asiel heeft aangevraagd, en tevens in Frankrijk en Finland (p. 4). Op de vraag of zij al erkend is geweest in Griekenland, antwoordt zij dat zij dat ook al verteld heeft en dat dat ook de waarheid is, dat zij anders een leugenaar zou zijn (p. 4). Op de vraag of zij enkel in Griekenland erkend is of nog in andere landen, antwoordt zij alleen Griekenland en dat zij wel een statuut had, maar dat zij op straat moest slapen en haar kinderen niet naar school konden, dus dat dat statuut eigenlijk geen zin had (p. 4). In het onderdeel met betrekking tot de reisweg verklaart de verzoekende partij dat zij een jaar en drie of vier maanden in Griekenland is gebleven (p. 8), nadat zij voor de derde keer via Turkije naar Griekenland was gekomen (p. 7), en dat zij dan een paspoort heeft gekregen in Griekenland en naar België is gekomen (p. 8). In het onderdeel ‘documenten’ antwoordt de verzoekende partij op de vraag naar de documenten die zij heeft gekregen van de Griekse overheid nadat zij erkend was, dat zij een identiteitskaart en paspoort heeft gekregen (p. 9). Zij verklaart verder dat zij deze aan een vriend, A. M., heeft gegeven, die smokkelaar is en haar naar België heeft gebracht, maar dat deze niet meer opneemt als zij belt (p. 9). In het onderdeel ‘asielrelaas’ stelt de commissaris-generaal dat de verzoekende partij dus al een statuut in Griekenland heeft en vraagt hij wanneer zij daar asiel heeft aangevraagd, de eerste, tweede of derde keer, waarop de verzoekende partij antwoordt dat het de laatste keer was (p. 11). Op de vraag wanneer zij haar erkenning dan heeft gekregen, antwoordt de verzoekende partij dat zij van 2017 tot 2018 in Griekenland was, maar dat ze niet meer weet wanneer zij de verblijfsvergunning heeft gekregen (p. 11). Op de vraag hoe lang zij nog in Griekenland is gebleven na haar erkenning, antwoordt zij dat zij haar verblijfstitel en paspoort heeft gekregen, dat zij van haar assistente een document moest tekenen om het huis te verlaten, en dat zij dan A. M. heeft ontmoet en naar hier is gekomen (p. 12). De verzoekende partij verklaart verder nog (p. 12) dat zij twee interviews heeft gedaan, één op het eiland (Khartaba) en één in Athene, dat dat geen asielaanvraag was, maar dat er gewoon een procedure was gestart om naar Oostenrijk te gaan. Zij stelt dat zij dus bij toeval de beslissing heeft gekregen, dat zij het anders verwacht had en dat zij ineens een statuut had. Op de vraag, *“U heeft dus een status in Griekenland, een lidstaat van de EU. Dit betekent dat u daar reeds internationale bescherming geniet. De problemen die u kende in Irak werden reeds beoordeeld in Griekenland en op basis daarvan kreeg u reeds internationale bescherming. We zullen ons vandaag dan ook vooral concentreren op de redenen waarom u Griekenland verliet, en niet Irak. Begrijpt u dat?”*, antwoordt de verzoekende partij, *“oké”* (p. 12).

Wat de *“Eurodac Search Result”* van 21 december 2018 betreft, stelt de Raad vast dat deze zich in de map DVZ van het administratief dossier bevindt en bijgevolg deel uitmaakt van stuk 15. Uit dit document blijken twee *hits* met telkens een verschillende *“EURODAC ID”*, met name *“AT1(…)”* enerzijds en *“GR1(…)”* anderzijds.

De “Eurodac Search Result” moet in toepassing van de Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (hierna: de Eurodac-verordening) worden begrepen.

Artikel 24, vierde lid van de Eurodac-verordening luidt als volgt:

“Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage I bedoelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personen- of verzoekcategorie. Gegevens van in artikel 9, lid 1, bedoelde personen worden aangeduid met “1”, van in artikel 14, lid 1, bedoelde personen met “2”, van in artikel 17, lid 1, bedoelde personen met “3”, van in artikel 20 bedoelde verzoeken met “4”, van in artikel 21 bedoelde verzoeken met “5” en van in artikel 29 bedoelde verzoeken met “9”.”

Op grond van de voormelde bijlage I blijkt dat de “AT” de kenletters van Oostenrijk betreffen en “GR” de kenletters van Griekenland.

Vervolgens blijkt dat in beide gevallen de identificatie van de personen- of verzoekcategorie gebeurde door middel van ‘1’, waarmee aldus gegevens van “in artikel 9, lid 1, bedoelde personen” worden aangeduid. Artikel 9, eerste lid van de Eurodac-verordening luidt als volgt: “Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en zendt deze samen met de in artikel 11, onder b) tot en met g), van deze verordening genoemde gegevens zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013, toe aan het centraal systeem.”

Bijgevolg blijkt uit artikel 24, vierde lid *juncto* artikel 9, eerste lid van de Eurodac-verordening dat de verzoekende partij zowel in Oostenrijk als in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende. In Oostenrijk werd de verzoekende partij blijkens de “Eurodac Search Result” op 8 februari 2016 aangehouden, in Griekenland op 1 januari 2017.

Volgens de bestreden beslissing blijkt uit de “Eurodac Search Result” dat aan de verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming werd verleend. In dit kader moet dan ook worden gewezen op artikel 18, eerste lid van de Eurodac-verordening, dat luidt als volgt:

“Met het oog op de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden, markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend aan een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht en van wie de gegevens overeenkomstig artikel 11 eerder in het centraal systeem zijn opgeslagen, de relevante gegevens conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Die markering wordt in het centraal systeem opgeslagen overeenkomstig artikel 12 ten behoeve van toezendingen op basis van artikel 9, lid 5. Het centraal systeem stelt alle lidstaten van oorsprong in kennis van de markering van gegevens door een andere lidstaat van oorsprong wanneer er een treffer is met gegevens die zij hebben toegezonden betreffende in artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, bedoelde personen. Die lidstaten van oorsprong markeren eveneens de desbetreffende gegevens.”

Het in deze bepaling vermelde artikel 9, vijfde lid luidt als volgt:

“Het centraal systeem zendt de treffer of het negatieve resultaat van de vergelijking automatisch toe aan de lidstaat van oorsprong. Bij een treffer zendt het voor alle reeksen gegevens die met de treffer overeenkomen de gegevens toe, zoals bedoeld in artikel 11, onder a) tot en met k), samen met, in voorkomend geval, de in artikel 18, lid 1, bedoelde markering.”

In het geval door Griekenland internationale bescherming zou zijn verleend, is Griekenland overeenkomstig artikel 18, eerste lid *juncto* artikel 2, eerste lid, b), i) van de Eurodac-verordening in

casu de lidstaat van oorsprong die de markering moet doorvoeren. De Raad benadrukt dat de lidstaat van oorsprong op grond van artikel 23, eerste lid, c) van de Eurodac-verordening verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die hij aan het centraal systeem toezendt.

In casu stelt de Raad vast dat op het document “Eurodac Search Result” van 21 december 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt, de kolom met de hoofding “Mark status” blanco is gelaten. Uit dit document blijkt dan ook op geen enkele manier de in het voormelde artikel 18, eerste lid bedoelde markering om aan te duiden dat aan de betrokkene internationale bescherming werd verleend.

3.2.3 Ter terechtzitting van 5 maart 2020 wijst de waarnemend voorzitter de verwerende partij op de vaststelling in de bestreden beslissing dat op basis van het “Eurodac Search Result” van 21 december 2018 en de verklaringen van de verzoekende partij zou blijken dat deze reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland, en op de verplichtingen van de lidstaten op basis van de Eurodac-verordening. Zij vraagt de verwerende partij om te verduidelijken op welke manier uit het voormelde “Eurodac Search Result” moet blijken dat aan de verzoekende partij internationale bescherming werd verleend.

De verwerende partij stelt dat de geldigheid van het statuut niet betwist wordt en dat zij vaststelt dat de markering ‘M’ er niet is. Zij geeft verder aan dat werd voortgegaan op de verklaringen van de verzoekende partij dat deze verblijfsdocumenten zou hebben verkregen in Athene, dan in een kraakpand zou hebben gewoond en vervolgens is vertrokken. Zij stelt dat ze geen verdere uitleg kan geven en dat de beslissing is gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partij.

De advocaat van de verzoekende partij stelt hierop dat de verklaringen van de verzoekende partij misschien niet met volledige kennis van zaken werden afgelegd, dat niet uit het administratief dossier blijkt dat er internationale bescherming is, en dat de verzoekende partij misschien het onderscheid niet kent tussen de verschillende verblijfstitels die er zijn, zodat het moeilijk is om te weten of er inderdaad internationale bescherming door Griekenland werd verleend.

De verwerende partij stelt hierop nogmaals dat de markering ‘M’ ontbreekt, en dat het feit of de verzoekende partij een statuut heeft gekregen, op basis van het ontbrekende element in Eurodac misschien verder onderzocht had moeten worden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk erkent dat de markering in de “Eurodac Search Result” die overeenkomstig artikel 18, eerste lid van de Eurodac-verordening duidt op het hebben verleend van internationale bescherming, ontbreekt op het betrokken document. Op basis van de verklaringen van de verwerende partij ter terechtzitting blijkt zulke markering uit de vermelding ‘M’ op het “Eurodac Search Result”. De verwerende partij erkent verder dat de commissaris-generaal voor het nemen van de beslissing louter is voortgegaan op de verklaringen van de verzoekende partij en dat verder onderzoek naar de vraag of de verzoekende partij een internationaal beschermingsstatuut heeft in Griekenland, gelet op het ontbrekende element in de Eurodac-databank, misschien verder onderzocht had moeten worden.

3.2.4 Met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partij waarop de commissaris-generaal zich zowel bij de bestreden beslissing als bij de betoog van de verwerende partij ter terechtzitting heeft gestoeld, stelt de Raad samen met de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting vast dat in de gegeven omstandigheden op basis van de verklaringen van de verzoekende partij niet zomaar kan worden aangenomen dat aan haar in Griekenland internationale bescherming werd verleend. De Raad benadrukt dat uit de bovenstaande weergave van de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 juli 2019 en het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal op 25 november 2019 blijkt dat haar verklaringen met betrekking tot het hebben van een internationale beschermingsstatus verre van eenduidig zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft zij immers uitdrukkelijk verklaard dat haar verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk en Griekenland werden afgewezen, en heeft zij slechts algemeen verwezen naar een “paspoort” en een “verblijfsvergunning”. Bij de commissaris-generaal verwijst zij soms dan weer wel naar “erkenning” zijn en naar een “statuut”, al dan niet omdat hiernaar in de vraag verwezen werd, maar daarnaast ook algemeen naar een “verblijfsvergunning”, een “paspoort” en een “verblijfstitel”.

De Raad spreekt zich niet verder uit over de vraag in welke mate op zich uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat de verzoekende partij specifiek een internationaal beschermingsstatuut geniet in

Griekenland, in plaats van dat sprake is van een verblijfsmachtiging, -recht of -toelating op een andere grond.

Uit het administratief dossier blijkt immers niet enkel dat de verklaringen van de verzoekende partij niet worden ondersteund door objectieve, verifieerbare gegevens, maar tevens dat deze verklaringen zelfs uitdrukkelijk worden tegengesproken door zulke gegevens van het administratief dossier, met name door de *“Eurodac Search Result”* van 21 december 2018. Op basis van de hoger aangehaalde bepalingen van de Eurodac-verordening zou het feit dat de verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt, immers uitdrukkelijk moet blijken uit de Eurodac-database, met name door een markering. Zoals reeds herhaaldelijk vastgesteld en zoals ook uitdrukkelijk erkend door de verwerende partij ter terechtzitting, ontbreekt zulke markering.

Zelfs al leek de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 25 november 2019 de stellingen van de commissaris-generaal dat zij over een internationale beschermingsstatus in Griekenland geniet, niet uitdrukkelijk te betwisten en soms zelfs te beamen, en zelfs al betwistte de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij zulke beschermingsstatus geniet, dan nog kan de Raad slechts vaststellen dat artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet de commissaris-generaal enkel toelaat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In casu kan de Raad, op basis van de gegevens waarover hij thans beschikt, echter slechts vaststellen dat de vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat *“op basis van het “Eurodac Search Result” van 21/12/2018 en [haar] verklaringen, blijkt dat [de verzoekende partij] reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland”*, niet correct is. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de *condicio sine qua non* voor het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij vervuld is.

Bijgevolg acht de Raad het aangewezen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal, zodat deze kan onderzoeken of de verzoekende partij daadwerkelijk reeds internationale bescherming geniet in Griekenland.

Aangezien de overige vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing slechts relevant zijn in de mate dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet hierop (en op het betoog van de verzoekende partij in dit verband) niet verder worden ingegaan.

3.3 Overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt de bestreden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE